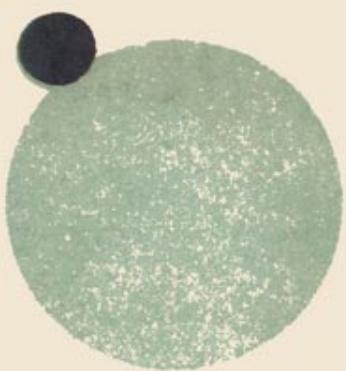

С
О
Д
А
Р
У
С

«КУЛЬТУРА»

МАЛЮНКИ
Е. РАЧЕВА

НІЧ У ЛІСІ

Івасик збирав у лісі гриби й заблудив. Пішов у один бік, тоді в другий — ніяк не міг найти дороги додому. А тут і сонечко зайшло, в лісі посунулося.

Івасик проте не злякався. Він добре зізнав, що в цьому лісі немає ані вовків, ані ведмедів. Чого ж йому лякатися?

„Заночую десь на дереві — вирішив Івасик, — а завтра, вранці враз дорогу відшукаю“.

І обрав собі дуба, — великого, старого, що зовсім низенько простяг грубе гілля.

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
Інв. № 1268908

Державна
Луцька бібліотека
для дітей

467 -1462224-

A
KA8

„Ось тут я й влаштуюся“. Але тільки надумавсь він лізти, — як шарахне щось з дуба, як пурхне, як заголосить на ввесь ліс.

— Бух-ху... бух-ху...

Хихонуло пронизливо і зникло в гущавині.

У першу хвилину Івасик таки добре налякався, але швидко отямився.

„Пугача злякався“... І він швиденько зліз на найнижчі гілки, влаштувався на них, мов на ослоні, витяг з кешені шматок хліба — добре, що взяв. Повечеряв.

А в лісі світлішало, зійшов місяць. Ось він — усе вище крізь гущавину пробивається.

Глянув Івась униз — бачить, там нічні метелики літають, миша пробігла в траві, з кущів вилетіло двоє дремлюг, почали за метеликами ганятись. А ось, зовсім близько, виліз з нірки їжак і причайвся; раптом — стриб! — і впіймав маленьку мишку; тільки писнула мишка, а їжак вже хрум-хрум — єсть мишку, на всі боки повертається, задоволений сопе.

Але ж і на їжака чатував ворог! Той самий пугач, що Івасика був налякав. На ввесь ліс тільки він не боїться гострих голок їжака. А очі пугачеві світять уночі, мов у кішки, і гострі-гострі, все в темряві бачать.

Нечутно підкрався пугач до їжака
й тільки той розласувався, — цап!

Уп'явся в нього кігтями і прийшов
тому кінець.

Івасик пильно придивлявся, а пугач
скоро упорав їжака, махнув крилами,
полетів у гущавину і знову зачміхав,
заклацав дзьобом, закричав.

— Бух-ху... бух-ху...

Це він поснулих пташок сполоху-
вав. Ось прокинувся й писнув зяблик.
Пугач налетів на нього і писк миттю
увірвався.

Але незабаром і пугач замовчав.
Мабуть наївся. Стало зовсім тихо в лісі.
А Івасикові очі злипалися... Влашту-
вався він якнайвигідніше на дереві,
щоб, бува, не впасти ввісні, і міцно
заснув.

Коли Івась розплющив очі, сонце ще не сходило, але вже зовсім розвиднілось. Івасик зліз із дерева і вирішив іти в той бік, де ясно червоніло небо. На його думку, там була його домівка. У лісі гучно дзвеніли пташині голоси. Але в одному місці, недалечко вбік, птахи кричали надто голосно й пронизливо, немов на базар позліталися. Не витримав Івасик, закортіло йому подивитись, чого це птахи так розкричалися. Бачить... на дереві сидить пугач, а навколо метушаться лісові пташки, багато - багато, і пискотять, кричать, надриваються. Не встиг пугач до світанку в гніздо своє заховатись, а очі його, великі, гострі, добре бачать тільки вночі, але вдень він майже сліпий. І тоді його не бояться навіть найменші птахи, злітаються до нього з усіх боків, кричать, а проте не зважаються напасти.

Так було й тепер. Кричали, кричали птахи, пугач злісно кліпав сліпими очима, повертається на всі боки, врешті махнув своїми великими крилами і полетів.

Івасик глянув йому услід і показав кулака.

„Ex! Аби ж я був птах!.. Я б тобі показав!“

А сонце вже підVELOся над лісом. Швидко Івасик вийшов на знайому стежку, засміявся радісно і щосили подався додому.

-146224-

Державна
крайова бібліотека
для дітей

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УМВР
198 1268908

ц. 18 к.

7075 № 484
1930 К48н

Переклала М. Тополя

Видавництво „КУЛЬТУРА“ Держтресту „Київ-Друк“

1930